

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα εἶναι μόνο.

Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου Τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ίουνίου πρώτη,
γλέντι, φαγοπότι.

Έπτακόσα κι' έξήντα κι' έπτά,
Πανοπούλων λημέρια δεπτά.

Πολέμου τέλος
κι' Ειρήνης μέλος.

Ψάχνουν έδῶ, ψάχνουν εκεί,
σπαθάτοι καί δικαστικοί.

'Στήν Πάτρα σέ γυρεύουνε καί 'στή Βοστίτσα γύρω,
πᾶνε καί 'στὰ Καλάβρυτα νά σ' εύρουν, ὁρὲ μπίρο.

'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός,
έξέγερσις, παροξυσμός,
μέ τὰ πολλά τρεχάματα κάθε ποδάρι πρήσκεται,
Πανόπουλο χαλεύουνε, Πανόπουλος δέν 'βρίσκεται.

'Αχ! ποῦ νά σ' εἶχα, μάτια μου, νά βλέπης καί ν' ἀκοῦς
ἐκεῖνα τ' ἀπροσπάσματα καί τούς δικαστικούς.
'Αχ! ποῦ νά σ' εἶχα ν' ἀκουγες καί τούς κουνενέδες,
τί λέν 'στους καφενέδες
γιά τήν 'δική σου λεβεντιά
καί τών Ρωμηῶν τήν καταντία.

Πανόπουλος καί Φαδουλῆς
έν μέσῳ κλήος σφριγηλῆς.

Π. — Καί δέν μοῦ λῆες, ρέ μπίρο μου, τί λῆνε;
Φ. — Τί νά λῆνε,
πολλοί σέ μακαρίζουνε, ληστή προσηλασμένε,
ποῦ τρόπαια σέ τρόπαια μεγάλα συσσωρεύεις
καί τῆς περιφημίας Ἀρχαίς σῆς καταμασκρεύεις.

"Ολοι 'μιλοῦνε σήμερα γιά σένα τόν Πανόπουλο
καί λέν πῶς λύτρα 'γύρεψες ἀπὸ τόν Σταυρούλοπουλο,
νά τὰ μοιράσης μιά χαρά μετά τών ὁπαδῶν σου,
καί πρὸς τελειοποίησιν τών ληστρικῶν σπουδῶν σου.

Φ. — Καλῶς σέ 'βρήκα, λήσταρχε...
Π. — Τί θέλεις έδῶ 'πάνω;
Φ. — Νά χαιρετήσω καί νά 'δῶ τήν ἀφεντιά σου, Πάνο.
Π. — Ὅρὲ τί λῆες, ζωγτόβολο καί ξύλινη κεφαλή;
Φ. — Δέν τρέμεις τὸ τουφέκι μου καί τούτη μου τήν πάλα;
Π. — Δέν σκιάζομαι τήν πάλα σου καί κόψε με ν' ἀγγιάσω.
Φ. — Κάτσε λοιπόν... ρέ σύντροφοι, φέρετε νά τόν κεράσω.
Π. — Σέ χαιρετῶ, Πανόπουλε, λεβέντη, παλληκαρι.
Φ. — Γεια σου, μωρέ, ποῦ σ'ήκωσες τόν κόσμο 'στὸ ποδάρι,
καί πηλαλοῦνε νάβρουνε τὸ δόλιο σου λημέρι
Σταυρουλοπούλων κύτερα, στρατοί, καραμπινιέροι.

να πᾶς 'στὴν Ἑσπερίαν
μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.

Ἄλλοι φωνάζουν πῶς τρανοὶ γιὰ σένα πλάταις κάνουν,
κι' ἄλλοι πῶς ἐξεπίτηδες ἀκόμη δὲν σε πιάνουν,
γιὰ νᾶβρης μέρος ἀσφαλὲς νὰ φύγης 'στὴν Εὐρώπη
νὰ γίνουν κάπως εὐγενεῖς οἱ ληστρικοὶ σου τρόποι.

Μὰ λένε κι' ἄλλοι μερικοὶ
πολύζεροι καὶ γνωστικοὶ
πῶς σε συντρέχουν, λήσταρχε, βαρβάτοι καλογέροι,
καὶ σὺ μ' ἐκείνους τὸ γλεντᾶς καὶ τρίβεις τὸ πιπέρι.

Π. — Ἀσε τους νὰ βουρλίζονται... κάτσε νὰ σε κεράσω...
μοῦρχειται τὸ κεφάλι σου νὰ κόψω σὰν τὸ πράσσο.

Φ. — Κόψε το... τέτοιο καύκαλο ξυλένιο καὶ κουτὸ
ἀδίκως εἰς τοὺς ὤμους μου τὸ σέρνω κολλητό.

Π. — Αἶντε καὶ σοὺ 'χωράτεψα... τέτοιο παλαιοκεφάλι
τί νὰ τὸ κάνω, μπίρο μου;...

Φ. — Γιὰ 'μὲ τιμὴ μεγάλη,
ποὺ 'γνώρισα, Πανόπουλε, τὴν ἐξοχότητά σου,
γονατιστὸς σὲ προσκυνῶ καὶ σέρνομαι 'μπροστά σου.

Π. — Ὅρὲ τί θέλεις τάχατε καὶ μούλthes ἐδῶ 'πάνω;
'πές μου, κι' εὐθὺς θὰ σοὺ γενοῦν ὅσα ζητᾶς χατήρια...
θέλεις Ἡγούμενο Μονῆς μεγάλης νὰ σὲ κάνω, ἡγούμενο
νὰ ραχατεύης 'στὸ κελλί, νὰ γδύνῃς μοναστήρια;

Ὅρὲ, σ' ἄρῃς 'υπάλληλος δημόσιος νὰ γένῃς,
ἀλαταποθηκάριος, ταμίας ἢ τελώνης,
καὶ σὰν ζητοῦν λογαριασμὸ ταξεῖδι νὰ πηγαίνῃς,
ν' ἀνοίγῃς τῆς χερουκλαῖς σου καὶ νὰ τοὺς φασκελώνῃς;

'Πές μου τί θέλεις ἀπὸ 'μὲ
καὶ θὰ 'στὸ κάνω, τζερεμέ.
Γράφω τοῦ δεῖνα Βουλευτῆ,
φτύνω τὰ γένεια τοῦ Μουφτῆ,
γράφω καὶ τοῦ Δεσπότη
καὶ πέρνεις θέσι πρώτη.

Μέσ' ἀπὸ τὰ ρουμάνια μου
τὸν κόσμο φοβερίζω,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ φερμάνια μου
παύω καὶ διορίζω.

Ὅλοι μ' ἀκούνε, μπίρο μου, καὶ μοῦχουν ἓνα φῶδο...
κι' ἄλλοι 'στὸν κακομοῖρη,

ποὺ μ' ἀρνῆθῃ χατήρι...
βγάζω τὸ γιαταγάνι μου καὶ χαϊμαλὶ τὸν κόδω.

Φ. — Γνωρίζω τὴ μεγάλη σου τὴν παντοδυναμία,
μὰ θέσι, παντοδύναμε, δὲν σοὺ ζητῶ καμμία.
Αἰχμάλωτο παρακαλῶ κι' ἐμένα νὰ μὴν πάρῃς,
ληστῶν ἀρχαίων φύτρα,
γιατ' εἶμαι ξύλινος γραφεῖς, γιατ' εἶμαι κασιδιάρης,
καὶ ποὺ νὰ βρῶ τὰ λύτρα;
Κι' ὁ Περικλέτος ὁ κήφην λεπτὸ δὲν θὰ πληρώσῃ
γιὰ νὰ μ' ἐλευθερώσῃ.

Π. — Ἀς ἔχῃς χάρι, μπουνταλά...
Φ. — Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Π. — Καὶ πῶς σε λιών, ζωντόβολο;
Φ. — Μὲ λιόνε Φασουλῆ.

Κι' ἐγὼ ποὺ λιὲς γονατιστὸς τιμῶ καὶ μεγαλύνω
τὸ μέγα κράτος, ποῦστησε ἀπάνω 'στὰ βουνά...
μοὺ φαίνεται καλλίτερος κι' ἀπὸ τὸν Μουζολῖνο,
τὸν λήσταρχο τὸν Ἰταλὸ καὶ τὸν μακαρονᾶ.

Πανόπουλος... ψυχίτσα μου!... νὰ νόμος καὶ θεσμός...
νὰ δρᾷς, νὰ βελτίωσις, νὰ φόρος, νὰ δασμός.
'Εμπρός του πέσετε πρηνεῖς καὶ μὴν τσιλιπουρδίζετε
κουκοὶ κι' ἀηδόνια τὸν ὕμνον... νάτος ὁ κλέφτης, νάτος
μὲ τόσους κούκους τῶν Ρωμηῶν 'στὰ γέλοια ξεκαρδίζονται
ποὺ τὴν Βουλὴ κυττάζοντας θαρροῦν πῶς ἔχουν κράτος.

Χαῖρε... τὸ κράτος τὸ τρανὸ
σοῦζα 'μπροστά σου στέκει,
κι' ἔχεις παλάτι τὸ βουνὸ
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ
κι' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

Κλέφταις τῶν πόλεων πωλοῦν
ἀνθρώπους σὰν κοπάδια,
τὴ φτώχεια παίζουν καὶ γελοῦν,
ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
'στ' ἀπάτητα λαγκαθία.

Εἰγὼ θέλω μόνον ἓνα,
πρῶτη δύναμις κυρία...
πάρε, λήσταρχε, κι' ἐμένα
'στὴ 'δική σου συμμορία.

Δέξου γιὰ ληστὴ, ρὲ μπίρο,
καὶ τὸν Φασουλῆ τὸν τσίρο,
νὰ φορῶ κι' ἐγὼ σιλάχι, νὰ βροντοῦνε τᾶρματά μου,
κι' ἀποσπάσματα νὰ τρέχουν νᾶβρουν τὰ πατήματά μου.

Νᾶχω κι' ἀδελφοποιητοὺς
ἀφεντάδες δυνατοὺς,
νὰ τοὺς δένω, νὰ τοὺς λύνω,
νὰ μοὺ κάνουμε ρουσφέτια,
καὶ νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω
μέσ' 'στὰ πέντε Βιλαέτια.

Ἔλα πάρε με 'δικό σου,
κάνε με γραμματικό σου,
νάμαι φίλος τοῦ Τσελέπη,
νάμαι καὶ τοῦ Πράτσικα...
κι' ἡ 'δική μου φύσις ρέπει
σὲ κλεψιάς καὶ πλιάτσικα.

Μὴν ἀφήσῃς μέσ' 'στὰς πόλεις κι' ἓναν ξύλινο σακάτη...
κάνε με κριτῶν κριτῆ,
κι' ὅπως ἔχει τῆς Ἀγγλίας τὸ περίφημο Παλάτι
τὸν 'δικό του ποιητῆ,
τέτοιοι ἔχε με κι' ἐμένα, σὶρ Πανόπουλε, κοντά σου
γιὰ νὰ ψάλλω τῆς ληστείας καὶ τᾶνδραγαθημάτων σου.

Καὶ σ' ἐμένα, λήσταρχέ μου, μειδιών ἀτένισον,
τηλαδοῦρος σου νὰ γίνω, τῆς αὐλῆς σου Τέννυσον,
νὰ γεραίρω τοὺς Τσουληδες, τοὺς ληστάρχους τοῦ καιροῦ μου,
νὰ φουσῶ καὶ τὴ φλογέρα
μέσ' 'στῶν κάμπων τὸν ἄερα,
καὶ τοὺς ἱσχιούς τῶν πλατάνων νὰ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.

Π. — Ἀς σοὺ γένῃ τὸ χατήρι... σύμβουλο κι' ἐγὼ σε πέρνω
'στὸ 'δικό μου τὸ Κουβέρνο.
Σὲ βαπτίζω σύντροφό μου καὶ φυγόδικο τσολιᾶ,
τὸν Πανόπουλο θὰ ξέρῃς μοναχό σου βασιληᾶ.

Φ. — Σὲ καὶ μόνον θὰ γνωρίζω
καὶ τὰ δόντια μου θὰ τρίζω.
'Αξίός σου θὰ φανῶ,
καὶ γιὰ λύτρα χονδρικά
οὐ ποτὲ καταισχυνῶ
τᾶρματα τὰ ληστρικά.

Μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
οὐ ποτὲ σ' ἐγκαταλείψω,
μοῦτ' ἀρχόντων καὶ Βουλῶν
μὲ τοὺς νόμους σου θὰ τρίψω.

Ἀπ' ὁρέων κορυφᾶς
τὰς μεγάλας σου γραφᾶς
θὰ τὰς στέλλω πρὸς τὰς πόλεις
τὰς ἐξώλεις καὶ προώλεις.

Νέας δάφνας ἐκ τοῦ βίου τῶν βουνῶν θ' ἀποκομίσω
καὶ τὰ πάτρια μὰς ἦθῃ σὰν ληστής θὰ τὰ τιμῇσω.

Χρυσὸς ἤλιος 'στὰ σιλάχια, 'στὰ τσαμπράκια μὰς θὰ λάμπῃ,
θὰ σοὺ πλέκωμε στεφάνια μὲ τῶν πευκῶν τὰ κλαδιά,
κάποτε θὰ τραγουδᾷμε καὶ τὸν δόλιο Χαραλάμπε,
ποῦθελαν νὰ τὸν παντρέψουν... ἄλλα λόγια, βρε παιδί μου.

Π. — Βάλε τώρα φουστανέλα,
θὰ σοὺ πᾶν, μπίρο μ', τρέλλα.
Βάλε φέσι καὶ τσαρούχι καὶ σιλάχι, κουτεντέ,
γιὰ νὰ γένῃς αἰντε ντέ.

Γεῖα χαρὰ σου, παλληκάρι,
ποὺ τὸ 'βρήκαμε καὶ τοῦτο!..
βάρα, μπίρο μ', τὸ γιογκάρι,
βάρα μου καὶ τὸ λαγοῦτο.

Τὴ λερὴ σου φουστανέλα νὰ τὴν κάνῃς ἔτσι κι' ἔτσι,
νὰ 'ξαπλώνῃς 'στὰ πεύκα καὶ νὰ τρᾷς τὸ κοκορέτσι.

Φ. — Ἰδοὺ λοιπὸν... κι' ὁ Φασουλῆς τὰ φράγκικα τὰ βγάζει...
ληστής καὶ μὴ φουστανελάς θαρρῶ πῶς δὲν ταίριαζει.
'Εδῶ θαρρεῖς πῶς ἐκαμαν σιωπηρὸν συμβόλαιον
οἱ Λεβαντίνοι κι' οἱ Ρωμηοὶ τοῦ κράτους τοῦ κλεινοῦ,
τὰ φράγκικα νὰ μέινουνε γιὰ τοὺς Οὐμπέρ τῶν πόλεων,
τὸ πάτριόν μας ἐνδύμα σ' ἐκείνους τοῦ βουνοῦ.

Π. — Τέτοιο κλεφτοβασίλειο νά πάη νά χαθῇ...
 ἔμαθες πῶς ἐτσάκωσα καὶ κάποιον σπιρουνάτο;
 τοῦ 'πῆρα τὸν μανδύκ του, τοῦ 'πῆρα τὸ σπαθί,
 'πῆρα καὶ τὸ κασκέτο του τὸ χρυσοκορωνάτο,
 καὶ 'στὴν ἐπιθεώρησι τὸν ἔστειλα γυμνό...

Φ. — Κι' αὐτό σου τὸ κατόρθωμα θαυμάζω κι' ἐξυμνῶ,
 κι' ἂν ἐρωτᾷς, Πανόπουλε, καὶ γιὰ τὸν Ντεληγιάννη,
 θὰ τραβηχθῇ 'στὴν Κηφισσιὰ,
 κι' ἐκεῖ μονάχος 'στὴ δροσιὰ

λίενη πῶς νέο πρόγραμμα πολιτικὸ θὰ κάνη.

Π. — Ὅρὲ χαρὰ 'στὸ κέφι του, χαρὰ καὶ 'στὰ γεράματα.

Φ. — Κι' ἂπ' ἄλλους νέα θὰ γραφοῦν πολιτικὰ προγράμματα.

Θὰ φᾶνε ροδοζάχαρι, θὰ πιοῦνε καὶ γλυκάνισο,

καὶ με κομπή κορμοστασιὰ

θὰ πάρουν μπάλα τὰ νησιὰ,

Σύρα, Παξοὺς, Ἐπτάνησο,

τὴ Ρούμελη καὶ τὸν Μωρητῆ κι' ὅλη τὴ Θεσσαλία

νά κάνουν ὁμιλία

γιὰ τῆς μουφλούζας τὴν φειδῶ,

κι' ἴσως περάσουν κι' ἂπ' ἐδῶ

νά 'δοῦνε τὰ σιλάχια μας, νά 'δοῦν τὰ φυσεκλήκια,

καὶ μᾶς ζητήσουν συνδρομὴ γιὰ τὰ Βουλευτικία.

Π. — Ἡ μάχην των τί 'κούναγε;

Φ. — Ἐξέρω κι' ἐγώ, ρὲ μπίρο.

Πιάσε με τώρα, λήσταρχε, τὸν κλέφτικο νά σύρω.

Μὰ τί σωτήρες!.. ἀφερίμ!.. φαλάκραις γιὰ φανάρια...

τὸν γάμο παραιτήσανε καὶ πᾶνε γιὰ πουρνάρια.

Ληστής ἀπάνω 'στὰ βουνά... τί πάτριον κι' αὐτό!..

νά βλέπης τὸ Ρωμαῖκο 'στὴ δόξα σου σκυφτό.

Ληστής ἀπάνω 'στὰ βουνά... γεῖά σου, βρέ Μουζολίνε...

καλλίτερον ἐπάγγελμα νομίζω πῶς δὲν εἶναι.

Ψήνεσαι μὲς 'στῶν πόλεων τὸ φλογερὸ καμίνι,

πᾶς νά γυρέψης δανεικὰ, κανέννας δὲν σοῦ δίνει,

Κάθε τσιφούτης Σάυλωκ τὴ ράχη του σοῦ στρέφει

καὶ σοῦ ζητοῦν ἐνέχυρα καὶ κτήματα καὶ πράγματα...

εἶσαι τεμπέλης;... δωρεὰν κανέννας δὲν σέ τρέφει...

δουλεύεις σὰν ἀνδράποδο;... σοῦ 'τρῶν τὰ 'μεροκάματα.

Δὲν ἐκτιμοῦν τοῦ κόπου σου τὸν ἄφθονον ἰδρωτὰ,

τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς σοῦ κλέβουν καὶ τὴν κότα.

Πᾶς νά 'μιλήσης μὲ καλὸ;... σοῦ κλέβουν καὶ τὴν ἄλλη...

πᾶς νά 'μιλήσης μὲ κακὸ;... σοῦ σπᾶνε τὸ κεφάλι.

Νᾶσαι κακὸς σ' ἐχθρεύονται, νᾶσαι καλὸς χειρότερα,

ὥς ποῦ κανένα πρωινό

νά 'βγῆς ἀντάρτης 'στὸ βουνό,

καὶ 'πίσω σου νά τρέχουνε στρατεύματα καὶ κότερα.

Κέρνα, καυμένη παππαδιά,

κέρνα τᾶστικα παιδιὰ,

καὶ βάλτε μέσα 'στὰ κλαδιά

τὴν σούτρα μας καὶ τὸ σφακτό, νά πιοῦμε καὶ νά φᾶμε,

καὶ νά περιφρονήσωμε τὸν κόσμον τὸν ἱνᾶμε.

"Αἰ! ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τοῦ Κίτσου, τοῦ Νταβέλη;...

σὲ 'κλέβανε, τοὺς ἔκλεβες, μὰ 'χόρταινες καρδέλι.

"Αἰ! ποῦ τὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τῆς γέννας τῆς μαχίμου,

ποῦ τοὺς ἔγγλέζους 'σφάζαμε 'στὸ Δῆλεσι;... ψυχὴ μου!

Καὶ τώρα πῶς 'γινήκαμε; πῶς καταντήσαμε; 'εἶσι,

νά τρέμης μὴ κι' ὁ φούρναρης σοῦ φάῃ τὸ γκιουβέτσι;

Παιδιὰ μ', σὰν θέλτε λεβεντιὰ καὶ κλέφταις νά γενήτε

κάθε ληστοφυγὸδικο μαζί μου προσκυνεῖτε.

Σὰν θέλετε, μωρὲς παιδιὰ, τώρα τὸ καλοκαίρι

χωρὶς παράδες ἐξοχὴ καὶ θυμαριῶν ἀγέρι,
 πάρετε δίπλα τοὺς γκρεμνοὺς κι' ἐλάτε 'στὸ λημέρι,
 μαζί μας νά ξεχάσετε κακομοιριάς καὶ λύπαις,
 νά μὴ σᾶς κόβουν δαγκωνιάς κορέσι, φύλλοι, σκνίπαι,

μήτε καντάδας 'ξαφνικῆς νά σᾶς 'ξυπνᾷ φωνή,

μήτε κουνούπια τρομερὰ

μέσα 'στ' αὐτιά σας λιγερά

νά ψάλουν τὴν τετράφωνη καὶ τὴν Βυζαντινὴ.

Τὸ κράτος χαιρετήσετε μὲ τοὺς Καγκελαρίους,
 μὲ δούλους δούλων κόλακας καὶ Σφουγγολοκάρους,
 ποῦ κάθε τόσο, βρὲ παιδιὰ, σᾶς μπκίνουν 'στὰ ρουθού,
 καὶ στρώσετε τὴν κάπα σας 'ψηλὰ 'στὰ κορφοβούνια,
 νά 'δῆτε γάργαρα νερά, χειμάρρους κρυσταλλίνους,
 νά τρῶτε δίχως βούρδουλα, χωρὶς ραγιαδῶν τρόμο,
 καὶ 'στὸ παληοτσαροῦχι σας νά γράφετε κι' ἐκείνους,
 ποῦ ζοῦνε μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ κλέβουν μὲ τὸν νόμο.

Θέλεις νά μὴ σὲ ρέβουνε τὰ βάσανα κι' οἱ κόποι
 καὶ δίχως ναύλους κι' ἔξοδα νά πᾶς εἰς τὴν Εὐρώπην;
 γίνε ληστοφυγὸδικο μαζί μὲ τὸν Πανόπουλο
 νά πιᾶσης κάποιον λιγερό τῆς μόδας ἀρχοντόπουλο.
 Τότε μὲ λύτρα πάγχρυσα φορτόνεις τὸ κεμέρι σου,
 καὶ 'στὰς Ἀρχὰς φωνάζεις πρίτς
 καὶ 'στὰ λουτρά τοῦ Βιαρρίτς
 περνᾷς τὸ καλοκαίρι σου.

Κι' ἀπὸ τσολιάς φυγὸδικο γυρίζεις Εὐρωπαῖος
 μὲ σὶκ ἱππότου τζόκευ καὶ τζέντλεμαν ἱππέως,
 καὶ βγαίνεις 'στὸν περίπατο
 γεμάτος μπάρμπα-ντόρο,
 καὶ χτίζεις σπῆτι τρίπατο
 'στὴν πρώτη Λεωφόρο.

Καὶ τώρα ποῦ 'χορέφατε μ' ἐμένα τὸν ζευζέκη,
 πρὶν ἔλθουν τὰ ποσπάσματα κι' ἀνοιζόμε τουφέκι,
 'στὸ μοναστήρι τῆς Τρυπιάς νά πᾶμε νά τρυπώσωμε
 κι' ἐκεῖ τῶν αἰχμαλώτων μας τὰ λύτρα νά τσεπώσωμε.

Κι' ἐγὼ κατάκαρδα θρηνῶ
 τὸν προδιδὴ Συναδινό.

Τάφο, Πατρίδα, σίμωσε παιδιοῦ σου πολυφίλου,
 ποῦ τὴν ψυχὴν του σοῦφερε τὸ κῆμα καὶ τ' ἀγέρι,
 τάφο, ποῦ μὲς 'στὴν Αἴγυπτο μὲ φοῖνικας τοῦ Νείλου
 ξενητεμμένων σου παιδιῶν τὸν στεφανώνει χέρι,
 καὶ δάκρυ τῆς ἀγάπης των ὡσὰν δροσιᾶς διαμάντι
 τὸ παιδικὸ χαμόγελο ραντίζει τοῦ Κωνσταντίνου.

Πηγαίνει κόσμος 'πίσω του μὲ λυπημένο βῆμα,
 κι' ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ
 γιὰ τὴν ἀγάπην τὴν νεκρὴν
 τάφο 'στὸ χῶμα σκαθύνουν καὶ 'στὴν καρδιά των μνημῆ.

Λοιπὸν ἀντίκρου τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτον φρουραρχεῖον
 ἐξανακτίσθη κι' ἔκαμν λαμπρὸν ἐγκαταστάσιον,
 ὅτ' ἅγιον Γεώργιον μὲ κάμναρξιν ἐγδοῦνται
 καὶ μὲ κουζίνα διαλεκτὴν κι' ἄλλα πολλὰ προσόντα.
 Βοτᾶς ὁ πασίγνωστος τὸ κυβερνᾷ κι' οἷσιν,
 ποῦ καὶ τὸ γούστο καθενὸς βερεῖται τὸ γνωρίζει.